

*Η διευθύντρια
ή
Η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ*

Τα παρατσούκλια έτσι και κολλήσουν δεν ξεκολλάνε εύκολα, όπως συμβαίνει και με τις τσίχλες στα μαλλιά. Κανείς δεν μπορεί να θυμηθεί πότε ακριβώς το ψευδώνυμο ΛΑΧΤΑΡΑ αντικατέστησε και το βαφτιστικό όνομα και το επίθετο της κυρίας διευθύντριας του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ. Ίσως να μη χρειάστηκαν πάνω από τρεις μήνες, δηλαδή ενενήντα ημέρες χωρίς τα Σαββατοκύριακα. Εξήντα δύο ημέρες σχολείου επί τουλάχιστον πέντε φορές την ημέρα επανάληψη της λέξης *λαχτάρα* στο λεξιλόγιο της κυρίας διευθύντριας ανεβάζουν τον αριθμό συχνότητας της λέξης σε τριακόσιες δέκα φορές το τρίμηνο και άλλες τόσες επί δύο σε όλη τη σχολική χρονιά.

Μπορεί τα παρατσούκλια να είναι πειραχτικά, να είναι συνήθως ένα παιχνίδι της γλώσσας για να γελάσει με κάποιον ή να τον κοροϊδέψει, όμως στην περίπτωση της κυρίας διευθύντριας του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ η μετονομασία ήταν

απόλυτα τιμητική. Στο όνομα της κυρίας ΛΑΧΤΑΡΑΣ έπιναν νερό όλοι. Η καθαρή αλήθεια είναι πως στην αρχή υπήρχε μια μικρή τάση για γέλια και πειράγματα. Πολύ σύντομα όμως οι συνεργάτες της και τα παιδιά κατάλαβαν πως η λέξη *λαχτάρα* στο μυαλό και στην καρδιά της κυρίας διευθύντριας ήταν συνώνυμη με την επιθυμία και το όνειρο, τη δίψα και την έφεση, τη νοσταλγία και τον καημό, τον φόβο και την ευθύνη, το μεράκι, τον πόθο, την αγάπη και τη χαρά.

«Λαχταράω ένα καφεδάκι από τα χεράκια σου» καλημέριζε την κυρία ΚΥΛΙΚΕΙΑ το πρωί. «Λαχταράω μια τυροπιτούλα, τη νοστιμεύομαι από τη μυρωδιά» τής έλεγε προς το μεσημέρι. Κι εκείνη έτρεχε και πραγματοποιούσε την επιθυμία της με ευχαρίστηση. «Έχω λαχτάρα για τις βρύσες, τις έφτιαξες;» φώναζε και ξαναφώναζε στον επιστάτη, τον κύριο ΜΥΤΑΡΑ (ο τόνος στην παραλήγουσα). Κι εκείνος με προθυμία έτρεχε και καθησύχαζε τον φόβο της. «Έχω μεγάλη λαχτάρα να δω το σχολείο μας να λειτουργεί τέλεια» υπενθύμιζε με κάθε ευκαιρία στους συναδέλφους της τον πόθο και τον καημό της για μια καλύτερη εκπαίδευση. Κι εκείνοι τη στήριζαν προσπαθώντας να κάνουν το κοινό τους όνειρο πράξη. «Η λαχτάρα μου είναι τα παιδιά» έλεγε στους γονείς. «Έχω μεγάλη λαχτάρα να δω τους μαθητές μου να γίνονται καλοί άνθρωποι, με γεμάτο μυαλό και ξέχειλη καρδιά». Κι εκείνοι την εκτιμούσαν για την αγάπη και το μεράκι της και πρόσφεραν ό,τι μπορούσαν. «Σας μαλώνω από τη

λαχτάρα μου να μην πάθετε τίποτα» φώναζε κάθε φορά που τα παιδιά έτρεχαν σαν τρελά στον διάδρομο. Από τη λαχτάρα της για τη λογοτεχνία έφτιαξε και τη βιβλιοθήκη στο σχολείο. Από τη λαχτάρα της για βιωματική μάθηση έφτιαξε και τον λαχανόκηπο στο πίσω μέρος της αυλής.

«Έχω λαχτάρα σήμερα για παραδοσιακό χορό» πέταγε η καρδιά της για καλαματιανό στις σχολικές γιορτές.

Κάθε μέρα λαχταρούσε και ξεψυχούσε από τις ευθύνες της λειτουργίας του σχολείου και καθετί που λαχταρούσε το πάλευε με όλη της την ψυχή η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ. Αυτό που πάνω απ' όλα όμως ονειρευόταν η κυρία διευθύντρια του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ ήταν ένα τέλειο σχολείο. Το λαχταρούσε με γελαστά χαρούμενα παιδιά, με την καρδιά τους γεμάτη αγάπη και το μυαλό τους ανοιχτό ερωτηματικό. Το λαχταρούσε με εμπνευσμένους, αφοσιωμένους δασκάλους να πλάθουν τους μαθητές τους ελεύθερους, υπεύθυνους και ευτυχισμένους ανθρώπους.

«Λαχταράω ένα άλλο, πιο σύγχρονο σχολείο».

«Θέλω κάθε μέρα να μεγαλώνει η λαχτάρα των μαθητών μου για μάθηση».

«Λαχταράω την εποχή που το σχολείο θα γίνει παιδική χαρά και η μάθηση θα γίνει καραμέλα» έλεγε και ξανάλεγε.

Τα πρώτα θύματα της λαχτάρας της για καινοτομίες στην εκπαίδευση ήταν οι μαυροπίνακες. Από το

τέλος της προηγούμενης σχολικής χρονιάς είχε προγραμματίσει τη μεταφορά τους στην αποθήκη και την αντικατάστασή τους με άσπρους γυαλιστερούς πίνακες. Η πρόταση μιας παλιάς δασκάλας να παραμείνουν οι μαυροπίνακες στην τάξη δίπλα στους καινούριους, όπως γίνεται και σε μερικά άλλα σχολεία, έπεσε στο κενό.

«Τέρμα πια στις κιμωλίες και στη σκόνη» είπε η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ, πιστή στον τελικό της στόχο, που δεν ήταν άλλος από την εγκατάσταση του *έξυπνου πίνακα* σε κάθε τάξη.

Ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα), ως επιστάτης του σχολείου, φρόντισε με βαριά καρδιά να πραγματοποιηθεί η επιθυμία της κυρίας διευθύντριας. Κάθε καλοκαίρι εδώ και πενήντα επτά χρόνια, στο τέλος της χρονιάς, τους καθάριζε έναν έναν με νερό και με σφουγγάρι, για να τους μουντζουρώσουν πεντακάθαρους και πάλι τα παιδιά τον Σεπτέμβρη.

Έτσι, Ιούνιο μήνα, με το κλείσιμο του σχολείου, δέκα μαυροπίνακες βρέθηκαν στοιβαγμένοι στην αποθήκη, στο υπόγειο του σχολείου, παρέα με μερικούς πράσινους πίνακες που είχαν έρθει πριν από μερικά χρόνια από το υπουργείο Παιδείας, γιατί το πράσινο χρώμα ήταν καλύτερο για τα μάτια των παιδιών. Από όσα ακολούθησαν, φαίνεται πως οι έντεκα μαυροπίνακες αποδέχθηκαν χωρίς διαμαρτυρίες την άδικη μοίρα τους, όχι όμως και ο μαυροπίνακας της τάξης στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου, που

αρνήθηκε να δεχτεί ένα τέτοιο τέλος μετά από τόσα χρόνια προσφοράς στην εκπαίδευση. Από την ώρα που βρέθηκε θαμμένος στη σκοτεινή αποθήκη, η ψυχή του δεν μπορούσε να ησυχάσει. Όποιος νομίζει πως ο μαυροπίνακας δεν έχει ψυχή κάνει μεγάλο λάθος. Η αίσθηση της αδικίας μέσα του ήταν τεράστια. Για να λυτρωθεί η ψυχή του από ένα τέτοιο βάρος, πήρε την απόφαση να μην αποκοπεί από τη ζωή της τάξης και να εκδηλώνει με διάφορους τρόπους την παρουσία του μέσα στην αίθουσα.

Ο επιστάτης κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα) πιστεύει πως περιπτώσεις σαν κι αυτήν ανοίγουν το μεγάλο κεφάλαιο των φαντασμάτων. Γιατί η ύπαρξη των φαντασμάτων φαίνεται να συνδέεται πάντα με μια μεγάλη αδικία. Μια τέτοια κατάφωρη αδικία είναι και το να μην αποδοθούν στον καταδικασμένο σε μια άλλη ζωή μαυροπίνακα οι κατάλληλες νεκρικές τιμές.

Όλο το καλοκαίρι, περίεργοι κρότοι έφταναν στα αυτιά του επιστάτη από την αίθουσα της τάξης στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου του σχολείου. Κάθε φορά όμως που έμπαινε μέσα δεν άκουγε τίποτα, εκτός από τον ήχο από το τρίξιμο της πόρτας που ο ίδιος άνοιγε.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώταγε και ξαναρώταγε, αλλά δεν έπαιρνε απάντηση. *Μέχρι το φθινόπωρο πρέπει να λαδώσω τους μεντεσέδες*, σημείωσε στο μυαλό του ως καλός φροντιστής.

Τον Σεπτέμβριο, μία εβδομάδα πριν από το άνοιγμα του σχολείου, ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα) μπήκε στην τάξη στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου για να κάνει την τελευταία του επιθεώρηση. Η θέα των θρανίων τοποθετημένων σε σχήμα κύκλου στην αρχή τον ξάφνιασε. Θα περίμενε κανείς να θυμώσει, όμως ο επιστάτης χαμογέλασε και ξανάβαλε τα θρανία στη θέση τους. «Φαίνεται πως κάποιος, για να δηλώσει την παρουσία του εδώ μέσα, μετακίνησε τα θρανία» μίλησε φωναχτά. «Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε χωρίς να πάρει απάντηση.

«Καλώς το, το φαντασματάκι μας» το καλωσόρισε, με τα μάτια του να παίζουν παιχνιδιάρικα, το στόμα του να παίρνει ένα περίεργο χαμόγελο και τη μακριά του μύτη να ανεβοκατεβαίνει από χαρά, καθώς μυριζόταν καινούριες περιπέτειες.

Με την αρχή της σχολικής χρονιάς πρέπει να προειδοποιήσω τα παιδιά πως στην τάξη τους κυκλοφορεί το ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ, σκέφτηκε ενθουσιασμένος ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα).

*Επιστροφή στα θρανία
ή*

Ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα)

Ο επιστάτης έβγαλε από την τσέπη την αλυσίδα με τα έντεκα κλειδιά, διάλεξε χωρίς δισταγμό το μεγαλύτερο, το γύρισε τρεις φορές στην κλειδαρότρυπα και τράβηξε προς το μέρος του την μπλε καγκελόπορτα. Με το που άνοιξε η πόρτα, η αυλή γέμισε αθλητικά παπούτσια και πολύχρωμες μπαλαρίνες. Η επιστροφή των παιδιών στα θρανία του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ έδωσε στον κύριο ΜΥΤΑΡΑ μεγάλη χαρά. Όλα τους τον αγαπούσαν. Διάλειμμα για διάλειμμα δεν άφηνε χωρίς να τα μαζέψει γύρω του για να τους διηγηθεί τις θεότρελες και παλαβιάρικες ιστορίες του. Κι αυτός τα αγαπούσε τα παιδιά. Για μερικά όμως είχε πιο ζεστή αγκαλιά. Όπως η παρέα του πρώτου ορόφου που φέτος θα μετακόμιζε στην τάξη στην άκρη του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου. Στα οκτώ δάκτυλα τα αγόρια και στα εννιά τα κορίτσια τα μέτραγε. Από πρωτάκια ακόμα τα αγάπησε.

«Καλώς τα, τα κλωσόπουλα, καλώς τα, τα πουλάκια μου, χαρούμενη σχολική χρονιά» χαμογέλασε, με

την τεράστια μύτη του να κουνιέται από χαρά μαζί με το κεφάλι του ανάμεσα στα γαλάζια μάτια του.

Πρώτος έφτασε ο Ορέστης ή ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΣ λόγω υπεροχής σε ύψος και ευφυΐα. «Καλή σχολική χρονιά, ψηλέ» έλαμψε το πρόσωπο του επιστάτη.

«Καλημέρα, κύριε ΜΥΤΑΡΑ» τον πλησίασε ο Ορέστης τονίζοντας το όνομά του στη λήγουσα, με τα μάτια του να τον κοιτάζουν με μεγάλη διάθεση για παιχνίδι. Έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες του ολοκαίνουριου τζιν του, άνοιξε τις χούφτες του που ήταν γεμάτες σοκολατάκια και του τα πρόσφερε. «Για το φάντασμα της τουαλέτας» έσκασε στα γέλια, καθώς θυμήθηκε τις αφάνταστα φανταστικές περσινές ιστορίες του κυρίου ΜΥΤΑΡΑ και τα αγαπημένα του κυνήγια φαντασμάτων.

«Έχω κι εγώ σοκολατίτσα» μπήκε στην παρέα η Κάτια ή, όπως ήταν γνωστή, η ΓΛΩΣΣΑ ΡΟΔΑΝΙ ή ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ ή ΠΟΛΥΒΟΛΟ ή ΜΠΟΥΡΟΥΜΠΟΥΡΟΥ ή ΜΠΛΑΜΠΛΑ. Τίναξε δεξιά και αριστερά τα μαλλιά της και έβγαλε από την πλάτη το καινούριο της σακίδιο. Τράβηξε από την εξωτερική θήκη μια πλακέ μεγάλη σοκολάτα με κόκκινο περιτύλιγμα και την πρότεινε στον επιστάτη. «Για το φάντασμα της αυλής» γέλασε. «Για να είναι χορτάτο και να μη μας κυνηγάει. Χι χι χι χι χι» ξαναγέλασε, με τους ώμους της να πηγαίνουν πάνω κάτω.

«Το ζάλισες με τη γλώσσα σου και πήρε τα βουνά» είπε ο ΣΚΙΤΣΑΚΙΑΣ, που είχε καταφτάσει εντωμεταξύ.

«Κι εγώ που νόμιζα πως την “έκανε” από το σχολείο γιατί δεν του άρεσαν τα πορτρέτα που του έφτιαχνες» ανταπέδωσε τα ίσα στον Αντρέα η Κάτια. Ο συμμαθητής της πέρανε όλη την ώρα του στην τάξη ζωγραφίζοντας φαντασματάκια. Περιθώριο για περιθώριο δεν είχε αφήσει αζωγράφιστο στα τετράδια και στα βιβλία του.

«Να κάνω τότε ένα πορτρέτο και σε σένα» ξαναχτύπησε ο ΣΚΙΤΣΑΚΙΑΣ.

«Ωραία σχολική αρχή, σαν να μη μεγαλώσατε μια μέρα» πήγε να τους επαναφέρει στην τάξη ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα), αλλά δεν πρόλαβε, γιατί μπροστά στη μύτη του είδε να κινείται σαν εκκρεμές ένα σακουλάκι με σοκαλατένιες ελίτσες αυτή τη φορά.

«Σοκολατένιες λιχουδιές για το φάντασμα του γεμάτου φεγγαριού» συνέχισε να κουνάει πέρα δώθε το χέρι του στον αέρα ο Γιώργος, πασίγνωστος και ως ΓΚΡΙΝΙΑΣ.

«Με γεια το κουρεματάκι» πρόσεξε ο επιστάτης το καινούριο του κούρεμα με τα λοξά καρφάκια.

Σαν μελίσσι μαζεύτηκαν ένα ένα γύρω από τον αγαπημένο τους κύριο ΜΥΤΑΡΑ και τα υπόλοιπα παιδιά.

«Αυτά για το φάντασμα με τα τρία κεφάλια» είπε ο Σταμάτης, ο φόβος και ο τρόμος της αυλής και της τάξης, ο πασίγνωστος και ως ΤΡΟΜΑΡΑΣ.

«Τα φαντάσματα κι εγώ σας ευχαριστούμε όλους για τα κεράσματα» χαμογέλασε από ευχαρίστηση ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα), καθώς ο Σταμάτης τού πρόσφερε τρία σοκολατένια γλειφιτζούρια.

Η τρελούτσικη φαντασία του παιχνιδιάρη επιστάτη του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ επινοεί κάθε χρόνο κι από ένα φαντασματάκι για να φτιάχνει τις ιστορίες του και να βρίσκει την ευκαιρία να παίζει με τα «μικρά» του, όπως αποκαλεί τους μαθητές της τάξης του πρώτου ορόφου που μετακόμισε φέτος στην τάξη στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου.

«Ποιο θα είναι το φάντασμα της φετινής χρονιάς;» ρώτησαν με μεγάλη περιέργεια οι ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΕΣ, παρατσούκλι που το πήραν επειδή ήταν αχώριστες από το νηπιαγωγείο. Τις φώναζαν όμως και ΑΛΑΤΙΕΡΑ, γιατί, όταν τις έβλεπες να περπατάνε δίπλα δίπλα, θύμιζαν παλιά αλατιέρα. Στη μέση, η ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΑ, η ψηλή και λεπτή Μαρία, αγκάλιαζε από τη μια μεριά το ΑΛΑΤΙ, που είχε όλες τις νόστιμες ιδέες, και από την άλλη το ΠΙΠΕΡΙ, που δεν τις άφηνε να πουν κακιά λέξη για κανέναν.

«Φέτος, φέτος...» έξυσε το κεφάλι του σαν να σκεφτόταν ο παραμυθάς επιστάτης. «Φέτος στοιχειωμένες ιστορίες θα γυρίσουν το σχολείο από την ανάποδη» έπαιξε τη φωνή του με μυστήριο και συνέχισε: «Και θα είναι όλες μα όλες πέρα για πέρα αληθινές».

«Και ποιος θα στοιχειώσει το σχολείο μας;» έκανε πως φοβόταν ο Πέτρος, γνωστός και ως ΤΖΑΜΑΚΙΑΣ ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του πίσω από τα κόκκινα τεράστια γυαλιά του.

Ο κύριος επιστάτης αντί για απάντηση σήκωσε το χέρι του και έδειξε προς τον καταγάλανο ουρανό. Όλα τα κεφάλια γύρισαν και ακολούθησαν το δάχτυλό του. Μια μεγάλη, λευκή, αχνή, άσπρη μπάλα τα κοίταζε από ψηλά.

«Το φεγγάρι που έλαμπε τη νύχτα άφησε το φάντασμά του πάνω από το σχολείο μας. Αυτή τη στιγμή το φάντασμα του φεγγαριού μάς βλέπει» κατέβασε το χέρι του.

«Μανούλα μου!» είπε ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ και προσπάθησε για μια ακόμα φορά να κλέψει την παράσταση κάνοντας πως τρέμει σαν το φύλλο. Έτσι ήταν ο Γιάννης, ήθελε να τον προσέχουν όλοι. Ο κύριος επιστάτης τον έπιασε τρυφερά αλλά σταθερά από το πηγούνι για να σταματήσει.

«Σιγά μην είναι φάντασμα. Αυτό είναι το ίχνος που αφήνει το φεγγάρι την ημέρα. Το έχω ξαναδει» είπε η Λουκία, γνωστή και ως ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ή ΕΝΑ ΣΥΝ ΕΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΥΟ, που τα ερμήνευε όλα με απόλυτη λογική και τους χάλαγε πάντα την ατμόσφαιρα.

Ο κύριος επιστάτης πήρε ύφος σκεφτικό. «Βλέπω θα πει φαντάζομαι». Κοίταξε στα μάτια τη μικρή του φίλη και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του ψιθύρισε: «Υπάρχει κάτι που πρέπει να σας πω».

Περίμενε πρώτα να κλείσουν και τα δεκαεφτά στόματα γύρω του και ακούστηκε να λέει με μυστηριώδη φωνή: «Κάτι πολύ παράξενο έγινε χθες το βράδυ...». Βεβαιώθηκε πως και τα τριάντα τέσσερα αυτιά τον άκουγαν με προσοχή και συνέχισε: «Εχτές το βράδυ είχα μείνει μέχρι αργά στο σχολείο για να είναι όλα έτοιμα για την πρώτη σχολική μέρα. Στο κτίριο εκείνη την ώρα δεν υπήρχε ψυχή, παρά μόνο εγώ και το φεγγάρι να με κοιτάζει από ψηλά. Ολόγιομο και λαμπερό όπως ήταν, με θάμπωσε. Τα μάτια μου κόλλησαν επάνω του και δεν ξεκόλλαγαν. Στην αρχή είδα ένα πρόσωπο να με κοιτάζει. Δεν ήταν το γνωστό πρόσωπο που έβλεπα κάθε φορά που κοιτάζα το φεγγάρι. Σε λίγο χάθηκε και μετά μου φάνηκε πως είδα δύο πρόσωπα».

«Ξέρω, ξέρω, εγώ ξέρω καλύτερα, ο Άβελ και ο Κάιν θα ήταν, πριν αρχίσουν να μαλώνουν» πετάχτηκε η ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ ή ΓΛΩΣΣΑ ΡΟΔΑΝΙ ή ΜΠΟΥΡΟΥ-ΜΠΟΥΡΟΥ ή ΜΠΛΑΜΠΛΑ ή ΠΟΛΥΒΟΛΟ.

Καλή αρχή, σκέφτηκαν τα παιδιά χωρίς να μιλήσουν για να μη διακόψουν τον κύριο ΜΥΤΑΡΑ.

«Ξαφνικά τα πρόσωπα χάνονται και βλέπω μια φεγγαροαχτίδα να κατεβαίνει και να προχωράει προς το σχολείο» συνέχισε ο επιστάτης. «Πέρασε την πόρτα, ανέβηκε τις σκάλες, έφτασε στον δεύτερο όροφο, κοντοστάθηκε στο πλατύσκαλο και μετά έστριψε δεξιά και προχώρησε μέχρι την τάξη που είναι στην άκρη του διαδρόμου.

«Μα αυτή θα είναι η καινούρια μας τάξη» φώναξε η Αμάντα, γνωστή ως ΑΡΙΣΤΑ ΛΑΘΟΣ ή ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ, και συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι του ο Δημοσθένης ή ΑΜΙΛΗΤΟΣ, που ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ τον φώναζε ΚΟΛΛΗΜΕΝΟ.

«Την ακολούθησα και, μόλις έφτασα στην πόρτα, κοίταξα από το παράθυρο και τι να δω».

«Τι είδατε, κύριε ΜΥΤΑΡΑ;» ρώτησαν με αγωνία το ένα μετά το άλλο τα παιδιά.

«Είδα ένα μαύρο φάντασμα με άσπρα μάτια να γράφει στον πίνακα με κόκκινο μαρκαδόρο και μεγάλα γράμματα:

ΜΑΥΡΟΤΙΝΑΚΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΣΠΡΟΤΙΝΑΚΑ.

«Κονταρομαχίες μυρίζομαι» ενθουσιάστηκε ο Άρης, γνωστός και ως ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ. Το παρατσούκλι τού έμεινε από μια σχολική γιορτή που αντί για περικεφαλαία φόρεσε μια κατσαρόλα και αντί για ασπίδα κράταγε ανάποδα το καπάκι της.

«Και πώς είδατε τα μάτια του, αφού είχε γυρισμένη την πλάτη του;» απόρησε η ΕΝΑ ΣΥΝ ΕΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΥΟ ή ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ.

«Βλέπω θα πει φαντάζομαι» επανέλαβε την αγαπημένη του φράση ο επιστάτης. Η συζήτηση όμως δε συνεχίστηκε, γιατί ένα παιδί τον πλησίασε και δείχνοντας προς την κεντρική είσοδο του σχολείου τού είπε πως τον ήθελε γρήγορα η κυρία διευθύντρια.

Η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ κουνούσε ερωτηματικά τα χέ-

ρια της στρίβοντας τις παλάμες σαν να έλεγε: «Τι έγινε;». Δίπλα της ο δάσκαλος, ο κύριος ΥΠΕΡΟΧΟΣ με πολλά όνειρα στα μάτια για την καινούρια χρονιά, περιέφερε το βλέμμα του από τη μία άκρη της αυλής στην άλλη ψάχνοντας για τους μαθητές του.

Ο κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα) κοίταξε το ρολόι του. «Ποπό, ξεχάστηκα» χτύπησε τις παλάμες του πάνω στο σγουρόμαλλο κεφάλι του. «Ώρα να χτυπήσω το κουδούνι για να μαζετούμε για την πρώτη καλημέρα μας». Κατευθύνθηκε τρέχοντας προς το κτίριο του σχολείου φωνάζοντας:

«Να ξέρετε πως για όλα τα τρελά, μουρλά, παλαβά παθήματα αυτής της χρονιάς θα ευθύνεται το ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ».

[illegible]

Αυτό το κουδούνισμα ήταν το μεγαλύτερο στην ιστορία του σχολείου.

*Ο παράδεισος της αποθήκης
ή
Χαρούμενος επικήδειος*

Ούτε να τα εκατοστήσουν δεν πρόλαβαν και βρέθηκαν ο ένας πάνω στον άλλο στοιβαγμένοι στο υπόγειο. Μετά από εξήντα εννέα χρόνια στους τοίχους του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ αποσύρθηκαν μέσα σε μία μέρα. Ο «παράδεισος» της αποθήκης δεν είναι και η καλύτερη κατάληξη για έναν μαυροπίνακα μετά από μια ζωή προσφοράς τόσων χρόνων και σε τόσες γενιές παιδιών. Ξεθωριασμένες σχολικές αναμνήσεις ζωντάνεψαν σαν παράπονο στο σκοτάδι του υπογείου. Και τι δεν είχαν δει τα μάτια τους. Ο κάθε μαυροπίνακας είχε να πει αμέτρητες ιστορίες. Ένας ξυλοδαρμένος πίνακας θυμήθηκε το ξύλο που έτρωγε κάθε φορά που ο δάσκαλος χτυπούσε επάνω του με μανία τη βέργα όταν ήθελε να επιβάλει την τάξη. «Χαλάλι το ξύλο που έφαγα και το γλίτωσαν τα παιδιά» κατέληξε.

Ένας άλλος μαυροπίνακας έκανε μια σπαρταριστή περιγραφή του βομβαρδισμού του με σάλια μια μέρα που τα παιδιά, για να γλιτώσουν την τιμωρία,

επειδή ξέχασαν να μουσκέψουν τον σπόγγο στο διάλειμμα ώστε να καθαρίσουν καλά τον πίνακα, έφτυσαν ομαδικά επάνω του, μέχρι που τους τέλειωσε το σάλιο. Τέτοιο φτύσιμο για να γλιστρήσει πάνω τους ο σπόγγος θυμήθηκαν πως είχαν φάει και άλλοι μαυροπίνακες. Ακολούθησαν τρυφερές ιστορίες για φοβισμένα παιδάκια, που με μια κιμωλία στο χέρι προσπαθούσαν να χαράξουν πάνω στον μαυροπίνακα μικρές κουκκίδες, που σιγά σιγά έπαιρναν τη μορφή των γραμμάτων.

Ο μαυροπίνακας της Ε2 μίλησε για τους κρυφούς έρωτες της τάξης. Καρδούλες και καρδούλες με βέλη και αρχικά ονομάτων είχαν ζωγραφιστεί και σβηστεί επάνω του. Ένας άλλος θυμήθηκε τα πρώτα σχέδια, τις πρώτες πολύχρωμες ζωγραφιές, όταν έκαναν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους στο σχολείο οι χρωματιστές κιμωλίες. Ο μαυροπίνακας της Γ1 θυμήθηκε μια ιστορία τρόμου, με τα μικρά κεφαλάκια κόκκινης κιμωλίας να πέφτουν με δύναμη σαν καρφωτή βροχή πάνω του και να αφήνουν σαν ανεμοβλογιά τα χρωματιστά τους σημάδια στο πεδίο της μάχης.

Κάποιος θυμήθηκε τις άπειρες βαρετές ώρες που πέρασαν όλοι με κατεβατά γραψίματα από τον δάσκαλο για να τα αντιγράψουν βαριεστημένοι οι μαθητές. Ένας άλλος είχε μετρήσει επτά χιλιάδες επτά χαμουρητά στην τάξη, αλλά μετά έχασε το μέτρημα.

Μερικοί αναρωτήθηκαν αν ποτέ αγαπήθηκαν πραγματικά από τα παιδιά που πέρασαν από τις τά-

ξεις τους. Το πρόσταγμα «Σήκω στον πίνακα» έφερε από ανησυχία μέχρι φόβο στους μαθητές. Ο μαυροπίνακας της τάξης στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου άρχισε να κάνει ανατριχιαστικές περιγραφές με παιδιά σηκωμένα στον πίνακα που έτρεμαν σαν τα φύλλα γιατί δεν ήξεραν το μάθημα και γνώριζαν πως τα χεράκια τους τα περίμενε η βέργα ή ο χάρακας. Στην περιγραφή ενός μικρού μαθητή της πρώτης που ο φόβος έτρεξε από το παντελόνι του στο πάτωμα έβαλαν όλοι τα γέλια. Κάποιος θυμήθηκε το μεγάλο ΟΧΙ και δύο γαλάζιες σημαιούλες ζωγραφισμένες για την εθνική γιορτή. Με λίγο ή πολύ αλάτι στην αφήγηση, οι ιστορίες ξύπναγαν και άλλες ιστορίες. Οι βιογραφικές αφηγήσεις με τα μαρτύρια, τις χαρές και την αναμφισβήτητη προσφορά του μαυροπίνακα δε θα είχαν τέλος, αν δεν τις διέκοπτε η φωνή της κυρίας ΛΑΧΤΑΡΑΣ, της διευθύντριας, που μέσα από το μικρόφωνο έφτασε από την αυλή μέχρι την αποθήκη.

«Καλημέρα στην καινούρια σχολική χρονιά! Καλημέρα σε όλους μας!» απευθύνθηκε σε μαθητές και δασκάλους. «Σας λαχτάρησα, μωρά μου. Χωρίς το πανηγύρι αυτό που λέγεται σχολείο δεν μπορώ να ζήσω ούτε μια μέρα» έλαμψε το πρόσωπό της. Μετά τους ζήτησε να πιάσουν ο ένας το χέρι του άλλου και συνέχισε: «Χέρι με χέρι και φέτος θα ανοίξουμε τον δρόμο για τη μάθηση». Θυμήθηκε τα πρωτάκια και τα καλωσόρισε

μαζί με τις μαμάδες τους, τους μπαμπάδες και μερικές γιαγιάδες που διέκρινε κοντά στην πόρτα.

«Λαχτάρες μου μικρές, μη φοβάστε τίποτα, όλο το σχολείο θα είναι μια μεγάλη αγκαλιά για σας» άπλωσε τα χέρια της για να τα χωρέσει όλα. «Το σχολείο μας έχει μια μαγική λέξη που λύνει όλα τα προβλήματα. Είναι η...» σταμάτησε την πρόταση σαν να περίμενε να συνεχίσουν τα παιδιά.

«Αγκαλιά» βούιξε σαν κυψέλη όλο το σχολείο και έτσι κανείς δεν άκουσε μερικές αγορίστικες φωνές να φωνάζουν: «Το διάλειμμα! Το διάλειμμα!».

Ακολούθησε ονομαστικά το καλωσόρισμα των δύο νεοφερμένων δασκάλων και η ανακοίνωση για τις αλλαγές στο σχολείο με τη νέα σχολική χρονιά.

«Η ζωή προχωράει και, όπως όλα κάποια στιγμή τελειώνουν, ήρθε και η σειρά του μαυροπίνακα να δώσει τη θέση του στον καινούριο πίνακα με μαρκαδόρους».

Η απόφαση της κυρίας διευθύντριας να τους αντικαταστήσει είχε βρει τελείως απροετοίμαστους τους μαυροπίνακες και τους λύπησε πολύ. Εκείνο όμως που τους πλήγωσε σαν μαχαιριά ήταν ο χαρούμενος επικήδειος που έβγαλε η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ, όταν ανακοίνωσε την απόσυρσή τους. Ας είναι καλά τα μικρόφωνα, λέξη δεν έχασαν.

«Αγαπημένα μου παιδιά, στην τάξη σας περιμένει μια έκπληξη, για την οποία είμαι πολύ χαρούμενη. Το σχολείο μας, στη συνεχή προσπάθειά του να εκσυγχρονίσει τις λειτουργικές του εγκαταστάσεις, αποφάσισε να αντικαταστήσει τους παλιούς πίνακες κιμωλίας με νέους πίνακες μαρκαδόρου. Με την αρχή της σχολικής χρονιάς, την τάξη σας θα κοσμεί ένας ασπροπίνακας. Τέρμα οι κιμωλίες και οι σκόνες, τέλος οι λερωμένες παλάμες και τα σκονισμένα ρούχα».

«Σιγά το κόσμημα» ακούστηκε ομόφωνη διαμαρτυρία στην αποθήκη.

«Ακόμα δεν το είδαμε κόσμημα το ονομάσαμε» ακολούθησαν μερικά μουρμουρητά.

«Να λέτε πώς και δε μας έβαψαν τόσα χρόνια πράσινους, όπως έγινε σε άλλα σχολεία» είπε ένας μαυροπίνακας που ήταν Ολυμπιακός. «Από αυτή την ατίμωση προτιμώ την απόσυρση».

«Εκείνο που με πειράζει είναι η βουβαμάρα των παιδιών. Ούτε μια αντίδραση δεν άκουσα. Δεν είδα καμία συγκίνηση στα μάτια τους για τον παλιό συγκάτοικο και όσες αναμνήσεις παίρνει μαζί του» ακούστηκε ένας μαυροπίνακας.

«Παιδιά είναι, μην τα παρεξηγείς, χάνουν τα λόγια τους» είπε κάποιος άλλος.

«Οι μαθητές αποχαιρετάνε με βουβά συναισθήματα».

«Σιγά τα συναισθήματα, καινούριο κοσκινάκι μου και πού να σε κρεμάσω» συμφώνησαν οι περισσότεροι.

«Και μετά λένε πως οι γενιές που δεν τρώνε ξύλο γίνονται καλύτερες» ακούστηκε ένα μουρμουρητό από ένα ξύλινο παλιό θρανίο.

«Λέτε οι επόμενες γενιές που δε θα φάνε καθόλου ξύλο να γίνουν καλύτερες;» είπε ένας χάρακας.

«Δεν είναι αυτό το θέμα μας» είπε γεμάτη ενοχή για τη δράση της μια λυγερή βίτσα.

«Οι μεγάλοι δίνουν το παράδειγμα στους μικρούς» είπε ένας πολύ παλιός μαυροπίνακας με πόδια σαν κι αυτά που έχουν τα καβαλέτα των ζωγράφων.

Η αλήθεια είναι πως η κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ έκανε τον πιο χαρούμενο επικήδειο. Έλαμπε από ικανοποίηση και χαρά καθώς ανακοίνωνε πως τη θέση του παλιού μαυροπίνακα θα την έπαιρνε ένας ασπροπίνακας και πως μέχρι τα Χριστούγεννα χάρη στην εκπαιδευτική τεχνολογία αυτός ο πίνακας θα γινόταν ο πιο έξυπνος πίνακας που είχαν ποτέ, τόσο έξυπνος, που μπροστά του ο μαυροπίνακας θα φάνταζε βλάκας.

«Ε, αυτό πάει πολύ. Τόσα χρόνια προσφοράς και να σε λένε και βλάκα» αγανάκτησαν.

«Και γιατί ο άσπρος πίνακας είναι πιο έξυπνος από μας, παρακαλώ;»

«Μας έφαγε η μόδα» ακούστηκαν δυνατές φωνές διαμαρτυρίας από την αποθήκη, αλλά σκεπάστηκαν από τη μουσική και τη φωνή της κυρίας διευθύντριας, που κάλεσε όλα τα παιδιά να μουν σε κύκλο. «Έχω μια λαχτάρα να γιορτάσουμε την πρώτη μέρα του σχολείου χορεύοντας δημοτικούς χορούς» φώναξε. «Όλοι πιασμένοι χέρι χέρι, όλοι μαζί» έσυρε πρώτη τον χορό με ενθουσιασμό, χωρίς να υποψιάζεται τη λύπη που προκάλεσε στους μαυροπίνακες.

Κατάκαρδα την ένιωσαν την απόσυρση, πληγώθηκαν βαθιά. Η ψυχή τους ήταν πάντα δεμένη με την τάξη. Μερικοί σπάραξαν στο κλάμα από την αδικία, άλλοι βυθίστηκαν ανήμποροι στο πένθος και άλλοι το πήραν απόφαση πως από δω και πέρα η ζωή τους τελείωσε. Ένας όμως μαυροπίνακας δεν μπορούσε να βρει ησυχία.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αδικία από αυτό που μας έκαναν, σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν ο μαυροπίνακας της τάξης στην άκρη του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου και δεν μπορούσε να αναπαυτεί στο υπόγειο της αποθήκης. Ούτε στιγμή δεν αποδέχτηκε την άδικη κατάληξή του. Θα περίμενε να ακούσει από την κυρία ΛΑΧΤΑΡΑ, τη διευθύντρια του 1ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ, πιο τρυφερά λόγια, όπως:

«Από τα χρόνια των παππούδων μας, γενιές και γενιές παιδιών, κρατώντας μια κιμωλία στο χέρι, χάραξαν πάνω του χιλιάδες λέξεις. Όμως η ζωή προχωράει

και, όπως όλα κάποια στιγμή τελειώνουν, ήρθε και η σειρά του μαυροπίνακα να δώσει τη θέση του στον καινούριο πίνακα με μαρκαδόρους. Δάσκαλοι και μαθητές τον αποχαιρετάμε με ανάμεικτα συναισθήματα. Συγκίνηση για όσες αναμνήσεις παίρνει μαζί του, αλλά και χαρά για ό,τι μπορεί να προσφέρει το καινούριο που παίρνει τη θέση του».

Η ψυχή του μαυροπίνακα της τάξης στην άκρη του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου είχε δεθεί τόσο πολύ με τη ζωή μέσα σ' αυτήν, που αρνήθηκε να πιστέψει ότι τελείωσε.

«Κούνια που τους κούναγε, αν νομίζουν πως εγώ θα φύγω από την τάξη» αποφάσισε το επαναστατικό του πνεύμα. «Θα με νιώθουν κάθε μέρα δίπλα τους» πείσμωνσε και από τότε έκανε τα πάντα για να μην περάσει η παρουσία του απαρατήρητη. Τη δήλωνε σε κάθε ευκαιρία με διάφορους τρόπους. Η αποκατάσταση της δικαιοσύνης ήταν το μόνο μέσο για τη λύτρωση της ψυχής του.

Φαντάσματα αναφέρονται σ' όλες τις χρονικές περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας, σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης. Το ΦΑΝΤΑΣΜΑ όμως ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ της τάξης στο τέλος του διαδρόμου του δεύτερου ορόφου του ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΝΩ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑΣ είναι το πρώτο αντικείμενο-φάντασμα στην ιστορία της εκπαίδευσης. Την παρουσία του την υπο-

ψιάστηκε πρώτος ο επιστάτης κύριος ΜΥΤΑΡΑΣ (ο τόνος στην παραλήγουσα). Αισθάνθηκε την ύπαρξή του πολλές φορές και σε διάφορα μέρη μέσα στο σχολείο. Και αυτό, όπως είπε και στα παιδιά, δεν έγινε μόνο μία φορά. Την πρώτη φορά τού φάνηκε πως είδε μια διάφανη σκιά σαν ομίχλη να ανεβαίνει τη σκάλα. Κάποια άλλη φορά, όταν το πήρε από πίσω, εκείνο του τράβηξε δύο φορές τη μύτη.

«Τα χέρια του είναι παγωμένα» διαπίστωσε ο επιστάτης «και μπορεί να σε ξεκουφάααααανει» διηγήθηκε πώς μια άλλη φορά δήλωσε την παρουσία του κάνοντας τρομακτικό θόρυβο.

Σε κάθε περίπτωση το ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ ήταν εκεί και έπρεπε να το περιμένουν.